

Published at: <https://shiptogaza.se/sv/texts/f%C3%B6ruts%C3%A4tningarna->

f%C3%B6r-2012-%C3%A5rs-aktion

Date: 2012-12-10 - PDF generated at: 2019-09-15 08:32

Copyrights: Ship to Gaza (Sweden), 2019

Förutsättningarna för 2012-års aktion

Författare:

Mikael Löfgren

Texten publicerades i [Aftonbladet den 7 juli 2012](#) [1]. Textförfattare: Mikael Löfgren, Ship to Gaza Sverige.

Blockaden ? eller med en mer korrekt term som de instängda själva föredrar: belägringen ? förnekar palestinierna på Gaza-remsan deras mänskliga och nationella rättigheter. Den berövar dem rätten att leva som människor.

Däremot har blockaden inte förmått uppfylla något av de mål som tillskyndarna anför som motiv för den. Den har inte stoppat de sporadiska raketbeskjutningarna mot södra Israel. Den har inte störtat Hamas från makten eller hindrat väpnade motståndsgupper från att rekrytera nya milismän. Tvärtom. Den skapar tunnleekonomin, som är en av blockadens konsekvenser, göder kriminella och männen vid makten till priset av ett ödelagt näringsliv och ruinerade affärsmän.

Det enda blockaden definitivt lyckats med är att fördjupa bitterheten och misstänksamheten på ömse sidor om den mur som, tillsammans med det för palestinier förbjudna havet, inhägnar den lilla strandremsan.

Frågan är alltså inte varför blockaden bör avskaffas utan varför den ännu inte är avskaffad. Varför klamrar sig den israeliska regeringen fast vid denna omänskliga, olagliga och för alla parter fördärvliga politik? Och varför tillåter det internationella samfundet, som hyllar folkrätt och mänskliga rättigheter, fortsatt blockad?

Låt mig peka på tre faktorer som kan kasta ljus över gåtan.

Geopolitiken.

Många blev överraskade och uppbragta över den grekiska regeringens beslut förra sommaren att helt sonika förbjuda alla fartyg med destination Gaza, oavsett flagg, att lämna grekisk hamn. Ingen trodde på motiveringen att beslutet fattades av omsorg om passagerarnas säkerhet. I stället framkastades tanken att den hårt pressade grekiska regeringen hade fallit undan för påtryckningar, och att Israel utvidgat blockadpolitiken och från och med nu betraktade hela östra Medelhavet som sitt territorialvatten, sitt ?Mare nostrum?.

Tanken var inte så förflugen som den kan förefalla. På morgonen den sista maj 2010 överfölls den första upplagan av Ship to Gaza/Frihetsflottan långt ute på internationellt vatten av en israelisk militärstyrka, ett angrepp som resulterade i nio döda och ett femtiotal skadade.

Några dagar efter överfallet tillkännagavs upptäckten av en stor gasfyndighet i östra Medelhavet, efter sjömonstret i Gamla testamentet döpt till Leviathan. Enligt optimistiska beräkningar ska fyndet förvandla Israel från importör till exportör av energi för decennier framöver. Givet att gasfyndigheterna motsvarar

förväntningarna kommer de att förändra den geopolitiska situationen i regionen, och innebära inkomster för länderna kring östra Medelhavet. Också för Palestina, under förutsättning att landet existerar och har kust till Medelhavet.

Gasfyndigheterna antyder att det kan finnas andra än rent militära motiv till Israels egenmäktiga utvidgning av sin säkerhetszon i Medelhavet, som skett samtidigt som rörelsefriheten för palestinska fiskare i Gaza har inskränkts till tre sjömil.

Separationspolitiken.

Den israeliska politiken visavi de ockuperade palestinska områdena är inte likadan överallt. På Västbanken kännetecknas den av kolonisering som splittrar upp territoriet i en svåröverblickbar arkipelag. Bosättningar, checkpoints och motorvägar reserverade för bosättare trasar sönder palestiniernas liv och arbete, samtidigt som de på ett handfast sätt bygger bort möjligheten av ett sammanhängande, självständigt Palestina.

Gentemot Gaza tillämpar Israel däremot vad den egna människorättsorganisationen Gisha kallar separationspolitik. Den politiken har betydligt längre rötter än övergivandet av bosättningarna 2005 eller skärpningen av blockaden 2007. Medan personer från Västbanken kan få tillstånd att resa till Gaza är det omvända i princip omöjligt. Medan handel tillåts mellan Västbanken (och då inte bara från bosättningarna) och Israel är handeln mellan Gaza och Israel, liksom mellan Gaza och Västbanken, i det närmaste utradad.

Separationspolitiken har rönt framgångar, synliga i språket. Allt fler talar på senare år om 'Gaza-bor' (på engelska 'Gazans') och 'Gaza' i stället för 'palestinierna på Gaza-remsan', som underförstådd del av de palestinska områdena. Tendensen förstärks av splittringen mellan Hamas och Fatah.

Här gäller det för omvärlden att se upp, också för initiativ som Ship to Gaza. Att enbart plädera för Gaza-remsans öppna relationer till resten av världen men inte till det övriga Palestina, kan de facto bidra till separationspolitiken.

Sammantagna ger koloniseringen av Västbanken och separationen av Gaza en tydlig bild av vart ockupationen syftar, nämligen att en gång för alla skjuta drömmen i sank om ett självständigt och fritt Palestina bestående av Gaza, Västbanken och östra Jerusalem. Ockupationspolitiken, inklusive blockaden, syftar till att 'på marken' omöjliggöra den tvåstatslösning som det internationella samfundet samfällt står bakom, och som vägleder den gigantiska biståndsinsats som under namn av 'fredsprocess' hyllas i högtidstal och deklarationer.

Biståndspolitik.

De ideella, kyrkliga, privata, halvstatliga och flernationella organisationer som utför merparten biståndsarbetet är utsatta för ett hårt tryck från sina egna stater och ytterst från den så kallade Kwartetten, som anger ton och kurs för det internationella samfundets engagemang i regionen. Hot om indragna bidrag eller rent av kriminalisering kan skrämja till tystnad och lydnad.

Trots riskerna tar biståndsorganisationer regelbundet bladet från munnen, pekar på de ohållbara konsekvenser som blockaden medför och kräver handling från dem som har det politiska ansvaret. För en kort tid sedan krävde 50 av de största biståndsorganisationerna, med Världshälsoorganisationen i spetsen, omedelbart stopp för blockaden.

Den i Gaza verksamma och högt respekterade palestinska människorättsorganisationen, Palestinian Center for Human Rights, pekade nyligen på ett dilemma med det internationella biståndssamarbetet. Genom att avlasta Israel dess folkrättsliga ansvar för civilbefolkningens väl och ve, fungerar biståndet i praktiken som ockupationens smörjmedel och finansiering. Utan biståndet skulle situationen i Gaza på mycket kort tid framstå som just så katastrofal som den är.

Läget är i sanning absurt. Tvåstatslösningen i Israel/Palestina motiverar en av historiens största biståndsinsatser. Den israeliska ockupationspolitiken skjuter och blockerar, koloniserar och bulldozrar tvåstatslösningen i sank. Denna systematiska destruktion av palestinsk infrastruktur, som i varierande grad pågått sedan decennier och med full kraft sedan 2000, lappas och lagas med hjälp av internationellt bistånd, det vill säga av skattebetalare i resten av världen.

Det är denna kreativa destruktivitet som världens ledare kallar 'fredsprocess' och 'vägkarta till fred'.

Ship to Gaza föreslår en annan kurs. Till palestinierna på Gaza-remsan sänder vi med segelskonaren Estelle en hälsning: Ni är inte ensamma eller bortglömda. Läget är bister men inte hopplöst. Till världens ledare skickar vi med Estelle ett tydligt budskap: lev i handling upp till talet om mänskliga rättigheter, häv blockaden som ett första steg på vägen mot verklig fred och rättvisa.

[2] [3]

Links

[1] <http://www.aftonbladet.se/kultur/article15092767.ab>

[2] <https://shiptogaza.se/print/1323>

[3] <https://shiptogaza.se/printpdf/1323>